

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **B. V.**, IČ 11290471, se sídlem Krakovany 240, zastoupeného JUDr. Michaelou Šerou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Revoluční 3, proti žalovanému: **Obvodní báňský úřad v Kladně**, se sídlem Praha 1, Koží 4, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Miroslava Šafránková, MBA, se sídlem Bellušova 1846, Praha 5, správce konkurzní podstaty úpadce KAVEX-GRANIT HOLDING a.s., IČ 25183435, se sídlem v Plzni Lobežská 41, zast. JUDr. Hanou Kapitánovou, advokátkou se sídlem Sady 5. května 36, Plzeň, v řízení o žalobě o vyslovení nicotnosti Potvrzení žalovaného ze dne 2. 5. 2011 č. j. 11767/2011/02/002 a č. j. 11767/2011/02/001,

t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám JUDr. Michaely Šeré, advokátky.**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal vyslovení nicotnosti Potvrzení žalovaného ze dne 2. 5. 2011, č. j. 11767/2011/02/002 a č. j. 11767/2011/02/001, kterými na základě pravomocného rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 2. 2010, č. j. 22 Cm 71/2003-382, ve znění pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 2011, č. j. 15 Cmo 129/2010-512, žalovaný potvrdil, že převedl dobývací prostory z organizace žalobce na organizaci úpadce, tj. obchodní společnost KAVEX – GRANIT HOLDING a.s., jehož konkurzní správkyň byla ustanovena Miroslava Šafránková, MBA.

Žalobce v žalobě uvedl, že je evidován jako držitel oprávnění k dobývání výhradního ložiska v dobývacím prostoru Solopysky a Štětkovice v evidenci vedené Českým báňským úřadem pod evidenčními čísly 7/0130 a 7/0045. Tato oprávnění se zakládají na platných a účinných rozhodnutích báňského úřadu. Jestliže žalobce disponuje platnými a účinnými rozhodnutími o stanovení dobývacích prostor, potom je právě žalobce subjektem, který musí být evidován ve vztahu k dobývacím prostorům v příslušné evidenci ve smyslu ust. § 29 zákona č. 44/1988 Sb., horního zákona (dále jen „horní zákon“). Vydáním předmětných potvrzení tak žalovaný založil rozpor mezi stavem zápisu v příslušné evidenci a skutečným stavem. Na tomto stavu nic nemění ani existence výše uvedených rozsudků, které ve svém výroku neprohlášují oprávnění žalobce za neplatná, neúčinná či zrušená. Žalovaný tak svým aktivistickým postupem přestoupil své kompetence a porušil tak zásadu legality zakotvenou v ust. § 2 odst. 2 správního řádu, jakož i zásadu ochrany práv nabytých v dobré víře vyplývající z ust. § 2 odst. 3 správního řádu.

Za zcela zásadní žalobce považuje formu a způsob, jakým byla Potvrzení vydána. Žalovaný ohledně změny v příslušné evidenci nezhájil v podstatě žádné řízení. Subjektům,

kteřé mohly být změnou v příslušné evidenci dotčeny, tj. zejména žalobci, nebyl žalovaným dán naprosto žádný prostor k uplatnění jejich procesních práv a potvrzení bylo žalovaným vydáno takřikajíc „od stolu“. Žalovaný tak zcela flagrantním způsobem porušil další základní zásady správního řízení vyplývající z ust. § 4 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalobce s dostatečným předstihem neuvědomil o úkonu, který učiní a neumožnil mu uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy.

Žalobce dále namítl nesprávnost a nezákonnost formy, která byla žalovaným za účelem změny zápisu v příslušné evidenci použita. Potvrzení svou stávající povahou představují osvědčení či sdělení ve smyslu ust. § 154 správního řádu, která nesmí zasahovat přímo do ničích práv, resp. se jejich prostřednictvím nezakládají, nemění ani neruší práva nebo povinnosti jmenovitě určených osob ani se jimi v určité věci neprohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má či nemá. Jelikož je předmětnými Potvrzeními žalobci odnímán určitý právní status a naopak je tento status přiřčen jinému subjektu, měla být pro tento proces zvolena forma rozhodnutí, zaručující možnost podání opravných prostředků, jakož i existenci předcházejícího řádného správního řízení, v jehož rámci by žalovaný musel v souladu se zákonem zjistit skutečný stav věci a dát prostor účastníkům tohoto řízení. Předmětná potvrzení proto materiálně nesou všechny znaky rozhodnutí, zcela však postrádají základní obsahové náležitosti rozhodnutí vyžadované ust. § 67 správního řádu, zejména pak výrokovou část, odůvodnění i poučení o opravném prostředku.

Na podporu těchto svých závěrů žalobce poukázal na zcela rozdílný postup Obvodního báňského úřadu v Brně, který ve zcela identické věci týkající se dobývacích prostor Mysletice, Mrákotín, Boršov a Řásná, s ohledem na existenci rozsudků a návrh správkyně konkurzní podstaty, zahájil řízení o obnově řízení ohledně zrušení pravomocných rozhodnutí ze dne 24. 7. 2012, jimiž udělil báňský úřad souhlas s převodem dobývacích prostor na žalobce. V rámci tohoto řízení byl žalobci poskytnut prostor k vyjádření a uplatnění jeho práv.

Žalobce v souvislosti s vydáním Potvrzení zdůrazňuje možnost vzniku značné škody, neboť ve vztahu vůči třetím subjektům může dojít k vyvolání mylného dojmu, že žalobce není držitelem předmětných oprávnění a z tohoto důvodu by žalobce mohl ztratit obchodní partnery či možnost vstoupit do nových obchodních vztahů.

Žalobce v Potvrzeních spatřuje naprosto svévolný akt žalovaného postrádající jakýkoliv zákonný podklad. Potvrzeními byla zcela bezprecedentním způsobem porušena práva žalobce v rovině procesní i materiální. Vadnost potvrzení dosahuje takové intenzity, že tato nemohou mít jakékoliv právní účinky, zejména ve vztahu k nim nelze aplikovat princip presumpce správnosti aktů správního orgánu, a jako taková jsou nicotná ve smyslu ust. § 77 odst. 2 správního řádu.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout, popř. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. v plném rozsahu zamítnout. Dle jeho názoru z výše uvedených rozsudků zcela jednoznačně vyplývá, že smlouvy uzavřené mezi žalobcem a organizací KAVEX – GRANIT HOLDING a.s. ze dne 13. 6. 2000 a 21. 8. 2002 podle ust. § 27 odst. 7 horního zákona, kterými uvedená organizace převedla na žalovaného oprávnění k dobývání v dobývacích prostorech Štětkovice a Solopysky, jsou smlouvami absolutně neplatnými, a z tohoto důvodu nemohlo nikdy dojít k převodu citovaných dobývacích prostorů na žalobce. Právo dobývání v cit. dobývacích prostorech přešlo po prohlášení

konkurzu na organizaci KAVEX – GRANIT HOLDING a.s. na správkyni konkurzní podstaty. Žaloba žalobce o vyloučení oprávnění k dobývání v cit. dobývacích prostorech ze soupisu konkurzní podstaty úpadce byla pravomocně zamítnuta.

Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce o jeho povinnosti zahájit správní řízení ve věci provedení změny v příslušné evidenci, jakož i povinnosti vydat rozhodnutí s možností uplatnění řádného opravného prostředku, neboť ust. § 29 odst. 3 horního zákona žalovanému neukládá vést ve věci správní řízení zakončené vydáním meritorního rozhodnutí ve věci.

K námitce žalobce týkající se rozdílného postupu v identické věci ze strany Obvodního báňského úřadu v Brně žalovaný poukázal na porušení ust. § 100 odst. 2 a 3 správního řádu, spočívající v nedodržení stanovené objektivní lhůty 3 let od právní moci rozhodnutí k podání žádosti o obnovu řízení. Pokud by býval žalovaný namísto vydání Potvrzení zahájil řízení o obnově řízení, a to ve věci zrušení rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Příbrami ze dne 10. 6. 2002, č. j. 1433-465-Luk/Jan-02, kterým byl vydán předchozí souhlas s převodem dobývacího prostoru Štětkovice a Solopysky, pak by bývalo tímto postupem žalovaného došlo taktéž k porušení ust. § 100 odst. 2 a 3 správního řádu.

Vydáním uvedených Potvrzení žalovaný pouze deklaratorně osvědčil ve smyslu ust. § 29 odst. 5 horního zákona již existující právní stav, který byl soudy zcela závazně určen v citovaných rozsudcích, kterými je žalovaný, ale i žalobce vázán ve smyslu ust. § 159a odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. V daném případě nejde o převod předmětných dobývacích prostorů ve smyslu ust. § 27 odst. 7 horního zákona. Vydáním Potvrzení tedy žalovaný nezrušil právo žalobce jako navrhovatele být evidován v příslušné evidenci. Při vydání Potvrzení postupoval žalovaný podle ust. § 29 odst. 5 horního zákona, když provedl předmětnou změnu v evidenci dobývacích prostorů z podnětu správkyně konkurzní podstaty, když tato požádala o „navrácení evidenčního stavu do roku 2002, před vyhlášením konkurzu“ a vydání potvrzení o navrácení předmětných dobývacích prostorů na jejich původního držitele, tj. organizaci KAVEX – GRANIT HOLDING a.s., neboť správkyně konkurzní podstaty informaci o zaevidování předmětných dobývacích prostorů nutně potřebuje ke své činnosti.

Žalovaný pokládá za zřejmé, že Potvrzení nemají a ani nemohou mít charakter rozhodnutí ve smyslu ust. § 154 správního řádu, ale že jsou s ohledem na svoji skutečnou povahu jen informací o obsahu evidencí dobývacích prostorů ve smyslu ust. § 29 odst. 5 horního zákona, které je pro daný případ ustanovením ryze speciálním. Jelikož se nejedná o rozhodnutí, kterými by bylo jakkoli rozhodováno o právech a povinnostech žalobce, nelze nicotnost Potvrzení prohlásit (vyslovit), neboť ust. § 70 písm. a) s.ř.s. stanoví, že ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jež nejsou rozhodnutími. Za rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. lze považovat pouze takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Žalobce nemohl být Potvrzeními zkrácen na svých právech, protože se jimi o žádných jeho právech nerozhodovalo.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce nesouhlasil s tvrzením, že předmětnými Potvrzeními žalovaný informoval o navrácení evidenčního stavu u dobývacích prostorů do stavu, jaký existoval v roce 2002, neboť se z potvrzení podává, že žalovaný „převod na základě pravomocného rozsudku“ dobývací prostory na organizaci KAVEX – GRANIT HOLDING a.s. Žalovaný tak provedl převod předmětného oprávnění, aniž by dal žalobci

prostor jako dotčenému subjektu a tímto postupem žalovaného tak došlo k porušení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Báňský úřad je oprávněn na základě zákona (§ 27 a násl. horního zákona) dobývací prostor změnit či zrušit, případně dát souhlas k jeho převodu. Takové změně musí předcházet některý ze zákonem aprobovaných důvodů pro tuto změnu, in concreto rozhodnutí báňského úřadu o změně či zrušení dobývacího prostoru, schválení jeho převodu nebo existence závazného rozhodnutí orgánu veřejné moci, z jehož výroku bude vyplývat, že oprávněným k určitému dobývacímu prostoru je konkrétní subjekt. Žádný z těchto důvodů v daném případě neexistoval a neexistuje, neboť z výroků výše uvedených rozsudků rozhodně nevyplývá, že oprávněným k dobývacím prostorům je organizace KAVEX – GRANIT HOLDING a.s.

Žalobce zdůraznil, že pro správní orgány je v souladu s ust. § 159a odst. 4 o.s.ř. závazný toliko výrok soudních rozhodnutí, nikoliv jejich odůvodnění. Z výroku uvedených rozsudků v žádném případě nevyplývá, zda smluvní převod dobývacích prostorů je či není platný, pouze se v nich konstatuje, že vylučovací žaloba navrhovatele se zamítá.

Žalobce setrvává na své argumentaci uvedené v žalobě ohledně skutečnosti, že Potvrzení je po materiální stránce rozhodnutím, které postrádá základní obsahové náležitosti rozhodnutí dle ust. § 67 správního řádu se všemi důsledky z toho plynoucími. Potvrzení je třeba posoudit i s ohledem na to, zda mohlo potencionálně představovat zásah do práv a oprávněných zájmů určitého subjektu. Není správný závěr žalovaného, že žalobce nemohl být Potvrzeními zkrácen na svých právech, protože se jimi o žádných právech nerozhodovalo. Postup spočívající ve svévolném převodu oprávnění k dobývacím prostorům na třetí subjekt a následné vydání Potvrzení o tomto převodu v sobě zahrnuje rozhodnutí správního úřadu o právech dotčených subjektů, resp. o jejich zrušení. Nelze tedy souhlasit s tvrzením žalovaného, že se v případě Potvrzení jedná o jakousi informaci, která je nezvratná a nepřezkoumatelná, stejně jako je nezvratný a nepřezkoumatelný závěr žalovaného ohledně toho, kdo bude evidován jako oprávněný subjekt k dobývacím prostorům. S ohledem na výše uvedené žalobce trvá na prohlášení Potvrzení za nicotná, popř. navrhuje jejich zrušení.

Městský soud v Praze před tím, než přistoupil k meritornímu posouzení věci, přezkoumal podmínky řízení o žalobě.

Součástí zkoumání podmínek řízení je především posouzení, zdali rozhodnutí napadené žalobou splňuje podmínky ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“), tzn., je-li přezkoumatelné v řízení dle Hlavy II, Dílu 1 soudního řádu správního.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je jako rozhodnutí (legislativní zkratka) chápán takový úkon správního orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti toho (žalobce), kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení správního orgánu.

Řízení o žalobě nemohlo proběhnout a žaloba musela být odmítnuta z následujících důvodů:

Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřipustná, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle s. ř. s. nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne žalobu (návrh), jestliže je podle s. ř. s. nepřípustná

Nejvyšší správní soud se bližšímu osvětlení obsahu a rozsahu pojmu "rozhodnutí" ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. ve své dosavadní rozhodovací praxi vyjádřil již několikrát, přičemž je zjevné, že primární úlohu při posouzení, zda ten který správní úkon naplňuje materiální charakteristiku rozhodnutí, sehrává vždy skutkový kontext konkrétního případu. Ve své předchozí judikatuře Nejvyšší správní soud vícekrát dovodil, že přípisy či sdělení správního orgánu, které nemají formu rozhodnutí (tj. úkony méně formální či úplně neformální), mohou být za určitých okolností posuzovány jako materiální rozhodnutí dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. května 2006, č. j. 1 Afs 147/2005-107, publikované pod č. 923/2006 Sb. NSS). V některých případech Nejvyšší správní soud naproti tomu dovodil, že sdělení či přípis nepředstavuje rozhodnutí v materiálním slova smyslu dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., a to zejména tam, kde se jednalo o pouhé informační sdělení, vyrozumění či přípis správního orgánu, které žádným způsobem nezasahovaly do právní sféry stěžovatele (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2006, č. j. 6 Ads 84/2005-52, rozsudek ze dne 21. 5. 2007, č. j. 4 Ans 6/2005-117 nebo rozsudek ze dne 14. 7. 2004, č. j. 7 As 20/2004-87). Obdobně, za platnosti právní úpravy správního soudnictví v době před rokem 2003, judikoval Ústavní soud dne 19. 12. 2000 ve stanovisku pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 12/2000 (Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 21, str. 484).

V projednávaném případě jsou žalobou napadeny dva úkony správního orgánu:

Prvním je Potvrzení o zaevidování dobývacího prostoru ze dne 2.5.2011, č. j. 11767/2011/02/001, jímž Obvodní báňský úřad v Kladně podle ust. § 29 odst. 3 horního zákona potvrdil, že převedl na základě pravomocného rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 22 Cm 71/2003-382 ze dne 18.2.2010 ve znění pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 15 Cmo 129/2010-512 ze dne 17.2.2011, dobývací prostor Štětkovice stanovený rozhodnutím Ministerstva stavebnictví ze dne 6.6.1960 č. j. Taj-074/58/Mu/Ži, pro dobývání žuly zpracovatelné na kamenické výrobky, z organizace Bohumil Vejvoda, IČ 11290471, Krakovany 240, na organizaci KAVEX – GRANIT HOLDING a.s., IČ 25183435, Lobežská 107/41. Uvedený dobývací prostor je veden v evidenci dobývacích prostorů Obvodního báňského úřadu v Kladně pod číslem 7/0045.

Druhým úkonem napadeným žalobou je Potvrzení o zaevidování dobývacího prostoru ze dne 2.5.2011, č. j. 11767/2011/02/002, jímž Obvodní báňský úřad v Kladně podle ust. § 29 odst. 3 horního zákona potvrdil, že převedl na základě pravomocného rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 22 Cm 71/2003-382 ze dne 18.2.2010 ve znění pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 15 Cmo 129/2010-512 ze dne 17.2.2011, dobývací prostor Solopysky stanovený rozhodnutím Ministerstva stavebnictví ze dne 30.8.1961, č. j. 0581/61, pro dobývání ložiska granodioritu, z organizace Bohumil Vejvoda, IČ 11290471, Krakovany 240, na organizaci KAVEX – GRANIT HOLDING a.s., IČ 25183435, Lobežská 107/41. Uvedený dobývací prostor je veden v evidenci dobývacích prostorů Obvodního báňského úřadu v Kladně pod číslem 7/0130.

Při vydání obou Potvrzení, jak je uvedeno v jejich textu, postupoval Obvodní báňský úřad v Kladně podle ust. § 29 odst. 3 horního zákona.

V ust. § 29 horního zákona nadepsaného „Evidence“ je řešena evidence výhradních ložisek, ložiskových území a dobývacích prostor.

Podle ust. § 29 horního zákona:

- „(1) Evidenci osvědčení o výhradním ložisku vede Ministerstvo životního prostředí.
- (2) Evidenci chráněných ložiskových území vede ministerstvo životního prostředí České republiky.
- (3) Evidenci dobývacích prostorů a jejich změn vede obvodní báňský úřad v knihách dobývacích prostorů. Souhrnnou evidenci dobývacích prostorů vede Český báňský úřad.
- (4) Ministerstvo životního prostředí vede souhrnnou evidenci zásob výhradních ložisek a podle této evidence vede bilanci zásob nerostných surovin České republiky.
- (5) Orgány uvedené v odstavcích 1 až 4 poskytnou do 30 dnů od vyžádání údaje z evidence orgánům územního plánování a umožní nahlížet do evidence, popřípadě poskytnou z této evidence potřebné informace nebo výpisy fyzickým a právnickým osobám, které prokáží, že je potřebují k plnění svých povinností nebo k uplatnění a ochraně svých práv. Nedotčeny zůstávají předpisy o ochraně státního, hospodářského a služebního tajemství. 7)
- (6) Ministerstvo životního prostředí upraví podrobněji vedení evidence zásob výhradních ložisek obecně závazným právním předpisem.“

Posuzováno z materiálního hlediska jde v případě obou potvrzení o osvědčení o stavu v evidenci daného dobývacího prostoru, a to na základě titulu, kterým je pravomocný rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 22 Cm 71/2003-382 ze dne 18.2.2010 ve znění pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 15 Cmo 129/2010-512 ze dne 17.2.2011. Potvrzením došlo k osvědčení o existujícím stavu evidence předmětných dobývacích prostor. Správní orgán vydal potvrzení podle § 29 odst. 3 horního zákona, jelikož postupoval podle § 29 odst. 5 horního zákona, a poskytl na požádání (správkyně konkursní podstaty úpadce organizaci KAVEX – GRANIT HOLDING a.s.) potvrzení o stavu v evidenci, po navrácení předmětných dobývacích prostor na jejich původního držitele. Žádost správkyne konkursní podstaty podala dožadující se informace o zaevidování předmětných dobývacích prostorů, kterou nutně potřebovala ke své činnosti.

Soud dospěl k závěru, že v případě obou Potvrzení jedná o osvědčení stavu evidence dobývacích prostor, a nejde tedy o úkon, který by jakkoliv zakládal, měnil nebo rušil práva a povinnosti. Je pravdou, že text „převádí se“ ... „dobývací prostor“ může vést k domněnce, že tímto úkonem došlo k rozhodnutí s konstitutivními účinky, nicméně v Potvrzení je uvedeno, že správní orgán vydal potvrzení podle ustanovení § 29 horního zákona upravujícího evidenci dobývacích prostor a ložisek, nikoliv § 27 horního zákona, které řeší „Stanovení, změny a zrušení dobývacího prostoru“, a také je v Potvrzení uvedeno, že evidence vychází z pravomocných rozhodnutí, který byly oními rozhodnutími s konstitutivními účinky, na základě kterých je dobývací prostor nyní evidován.

Teorie vymezuje osvědčení (potvrzení) jako úřední potvrzení skutečností, které jsou v něm uvedeny; na rozdíl od deklaratorního správního aktu se osvědčení vydává v případech, kdy není třeba autoritativního zjištění, neboť o věci není pochybnost nebo spor a kdy není zapotřebí ani jinak použít správní uvážení nebo vyložit neurčitý správní pojem. Osvědčují se skutečnosti úředně zřejmé, zpravidla z vnitřních zdrojů vykonavatele veřejné správy, který osvědčení vydává. Osvědčení je veřejnou listinou, jíž svědčí presumpce správnosti. Proti osvědčení se nelze bránit žádným oprávněným prostředkem, nýbrž důkazem opaku (Staša, J. in Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, s. 267.). Z úpravy těchto institutů správního práva v uvedených ustanoveních vyplývá, že vyjádření, osvědčení a sdělení nejsou rozhodnutími, neboť nejsou prostředkem k řešení sporných skutečností či k autoritativnímu odstraňování pochybností, ale slouží k osvědčení existence nesporných skutečností, které jsou správním orgánům z jejich úřední činnosti známy, přičemž se při vydání tohoto typu aktů se neprovádí dokazování.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu je k projednávané věci zapotřebí vyzdvihnout dvě rozhodnutí rozšířených senátů, a to č. j. 6 A 25/2002-42 ze dne 23. 3. 2005 (publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS) a č. j. 8 As 47/2005-86 ze dne 21. 10. 2008 (publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS). Zejména v posledně jmenovaném usnesení se rozšířený senát podrobně zabýval jak otázkou posuzování správního rozhodnutí z hlediska formálních a materiálních náležitostí, tak i kompetenční výlukou podle § 70 písm. a) s. ř. s., a uvedl, že tento typ aktů veřejné správy nezakládá (respektive neruší či nemění) práva a povinnosti svých adresátů, jako je tomu v případě správních rozhodnutí. Na rozdíl od jim blízkých deklaratorních rozhodnutí není ani prostředkem k řešení sporných skutečností či autoritativnímu odstraňování pochybností. Správní orgány jimi osvědčují existenci nesporných skutečností, které jsou jim z jejich úřední činnosti známy; nepředpokládá se zde provádění dokazování, aplikace diskrečního oprávnění či výklad neurčitých právních pojmů. Správní orgán osvědčení vydá (popřípadě posupuje dle § 155 odst. 3 správního řádu), lze-li skutečnosti, které mají být osvědčeny, ověřit pouhým nahlédnutím do spisového materiálu, evidence či databáze, vyplývají-li nepochybně z dokladů předložených žadatelem apod. Této problematice se Nejvyšší správní soud dotkl již v rozsudku ze dne 29. 3. 2006, čj. 1 Ans 8/2005-65, č. 981/2006 Sb. NSS, kde uvedl, že „[t]eoretickou úvahu, že osvědčení se vydává tam, kde o věci není sporu, nelze absolutizovat, a spíše je namístě ji vykládat tak, že jde o věci, o něž by nemělo být sporu, nebo o věci, o kterých zpravidla nemůže být sporu; v opačném případě by totiž § 79 odst. 1 s. ř. s. v části, v níž umožňuje brojit proti nevydání osvědčení, postrádal smysl. Důraz je naopak zapotřebí položit na to, že osvědčení je úředním potvrzením skutečností, které jsou v něm uvedeny.“

Ve věci vydání potvrzení podle horního zákona lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 07.11.2007, čj. 3 As 33/2006 – 84, uvedl, že „*Potvrzení Českého báňského úřadu vydané podle čl. II bodu č. 3 zákona č. 206/2002 Sb. a podle čl. IV zákona č. 150/2003 Sb. je osvědčením správního orgánu o skutečnostech v něm uvedených, nikoliv rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.*“

V případě postupu podle § 29 odst. 5 horního zákona je nepochybné, že správní orgán za předpokladu, že jsou splněny zákonem předepsané podmínky pro vydání potvrzení, je povinen tak učinit, a to jako faktický úkon spočívající ve vydání určitého osvědčení o daném stavu evidence správním orgánem podle § 29 odst. 3 horního zákona vedené.

Neučiní-li správní orgán tak, jak mu zákon ukládá, ač jsou podmínky k tomu splněny, postupuje protiprávně a zasahuje do sféry práv a povinností toho, kdo se vydání potvrzení

domáhá, a nepochybně zasahuje také do práv a povinností dalších osob, které mají veřejné subjektivní právo na to, aby jejich soukromá práva či soukromé povinnosti vztahující se k dobývacím prostorům (výhradním ložiskům, ložiskovým územím) byla evidována v souladu se skutečným stavem. Obdobnou funkci plní také jiné veřejnoprávní evidence např. katastr nemovitostí.

Proto lze při výkladu povahy úkonu Potvrzení použít závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem, který pokud jde evidenční charakter záznamu nebo poznámky (§ 7, 8 a 9 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem) uvedl, že se v případě provedení záznamu nebo poznámky nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. s.ř.s., ale o jiný správní úkon (§ 154 a násl. správního řádu).

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, uvedl, že „*soudní ochrany proti provedení či neprovedení záznamu do katastru nemovitostí podle § 7 a § 8 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, se lze ve správním soudnictví domáhat v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s.*“

Závěr učiněný v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, byl použit i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.01.2012, čj. 4 Aps 4/2011 – 68, publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č.6/2012, kde se uvádí, že „*Soudní ochrany proti provedení či neprovedení poznámky do katastru nemovitostí (§ 9 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem) se lze ve správním soudnictví domáhat v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (§ 82 a násl. s. ř. s.).*“

Protože se ochrany proti vydání, eventuálně nevydání potvrzení dle § 29 odst. 5 ve spojení s ust. § 29 odst. 3 horního zákona nelze domáhat žalobou proti rozhodnutí dle § 65 a násl. s.ř.s., a jelikož se nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. a proti nevydání potvrzení se nelze ani domáhat ochrany žalobou proti nečinnosti podle § 79 a násl. s.ř.s., při vědomí skutečnosti, že vydáním resp. nevydáním potvrzení o evidovaném stavu dobývacích prostor může dojít k zásahu do veřejných subjektivních práv dotčených osob, nutno dospět k závěru, že tyto osoby musí mít možnost se domáhat proti vydání resp. nevydání tohoto správního úkonu soudní ochrany. V rámci správního soudnictví však může tato soudní ochrana být realizována pouze v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s., nikoliv žalobou proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s.ř.s.

V dané věci proto absentuje soudně přezkoumatelné správní rozhodnutí, které by měnilo hmotněprávní pozici žalobce, která tu byla před úkonem správního orgánu či jinak byla porušena hmotná práva nebo procesní postavení žalobce, a nejde o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Proto nebylo možno se předmětnou žalobou dále zabývat a soud musel žalobu odmítnout ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

Jestliže tedy žalobou napadená potvrzení vydaná dle § 29 horního zákona nejsou přezkoumatelná ve správním soudnictví, nemůže soud ani vyslovit jejich nicotnost (75 odst. 2 s.ř.s.)

Druhý výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 věta první s.ř.s., neboť žaloba byla odmítnuta a soudem nebyly shledány důvody pro přiznání náhrady nákladů řízení žalobci podle věty druhé téhož zákonného ustanovení.

S ohledem na odmítnutí žaloby před prvním jednáním rozhodl soud o vrácení zaplaceného soudního poplatku podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Pro účely realizace vrácení soudního poplatku soud žádá žalobce o sdělení čísla účtu, na který mu může být vrácený soudní poplatek poukázán.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. prosince 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová